

Jubileumi ima.*

Isten, végtelen erő! öröklételedben nincs változás. Benned bízunk az igaz és bátorságos leszen. Szeretet és jólét kútforrása!! Tőled száll alá a magasságból minden jó adomány és tökéletes ajándék. Azt hirdeti az örök alkotás részeiben és a nagy mindenség összefüggésében jelentkező törvényszerűség, az anyagi erő hivatásában és az erkölcsiség nagy czéljában, az élet örömeiben és a halál békés nyugalma felett örökdő gondviselésed, hogy egy hatalmas Isten örökdik a világ felett. Tégedet dicsőít azért minden napon hived serege — a nappal virradtán s az estvének alkonyán; a jólét és boldogság örömeiben, melyek gyönyörűséggé teszik a földi pályát; a küzdelem és megpróbáltatás olykori veszélyeiben, melyeknek legyőzésére te adsz erőt, segédelmet. Téged áldunk, neked mondunk buzgó hálát mindazokért, melyekkel boldogítasz, Istenünk!

Keresztényi hivatásunk mai foglalkozására is tőled kérünk segédelmet:

Ügyeink intézésére szálljon alá az egyességnek és békés szeretetnek lelke. Anyaszentegyházunkban a hit és lelkiismeretszabadság lobogóját juttasd diadalra, Istenünk.

Hazánk egén ne tornyosuljanak a sötétség fellegei, hanem hadd ragyogjon régi fényében a szabadság és dicsőség fényes napja. Áld meg, segítsd jóra hived egybegyűlt seregét különböző társadalmi és polgári foglalkozásaiban is, az ipar, mivéldés és erköcsi tökéletesedés útjain. Keresztényi lételünk megmegújuló küzdelmeiből a vallásos öntudat és féltett evangéliumi hitigazság a maga ősi tisztaságában, a Krisztust követők lelki üdvére, szabad egyházunk boldogságára, hadd bontakozzék ki.

Hát vajjon az öregség korszakába belépett szolgálodat meg-

*Negyven évi lelkészi szolgálata ünnepélyén Sepsiszentkirályon 1905. aug. 10-én egyházköri közgyűlés alkalmával.

hallgatod-e, oh dicső Felség?! Negyven évi szolgálat emlékeivel áll előtted a fáradt munkás; de égi segedelmedbe helyezett bizalommal. S mily nagy fejlődés — negyven évvel ezelőtt — és most.

Hála, örök hála neked, Úr Isten, hogy az öreg munkás erejét védted, testi és lelki épségét megtartottad a jelenre. Negyven éve, hogy hangzott az égi szózat, mint Ábrahámhoz: „Eredj ki a te földedről, rokonaid közül a földre, melyet megmutatok neked.“ S most új szózat kél: „A munkának terhét még hordozd, mint a Jézus Krisztus jó vitéze“. Jövök, a te dicsőségedre igyekszem munkálkodni, hogy az egyház erkölcsi céljának használhassak. Vezérelj, Uram! a te igazságodban. Kartársak szolgáló részére a mai napot ünnepélyessé tenni óhajtották. Adjad, Istenem, hogy a rokonérzelem jó munkájával viszonyozhassam szeretetöket. Eljöttek, a kik a te szolgáló boldogságát kívánják, örömeiben örvendeznek. Boldogítsd azokat, kik rokonszenvők jó kívánataival jöttek.

Segítsd, Úr Isten! szolgádat a jövő hivatás munkájában!

KISS SÁNDOR.

Miket illet egy pap ünneplése? ¹

Csel. XIII. 21. „És adá nékik az Isten
— a Kis fiát, Benjámín nemzetségéből való fér-
fiut, negyven esztendeig”.

Ján. ev. XIII. 9. „Uram, nemcsak lábait,
hanem még kezeimet és fejemet is”!

Édes látni a gyermeket, midőn szeretetet fakasztó arczán derült kék ég angyali boldogsága tükrözik; de édes látni az ifjút is, midőn romlatlan lelkülete szép, jó és nemes, el nem hervadó ideáljaiért esdő reménnyel rajong s egy martyr önfeladásával tör magasra. Édes látni a férfit, midőn életcéljának vércseppjein átízzott törekvése odaállítja őt a kötelesség, önzetlenség és önfeláldozó erény háromszínű zászlaja alá, s keble a sorsküzdelmek hullám-özönében feszül, duzzadoz; de édes látni az öreget is, midőn amaz ihletelt pillanatok gyönyörét élvezzi, melyekben emlékekkel hinti be lelkét a mult idő; s a mikor a határkö sárga lombok közt is oltárképpen áll, hol oly édes örömet áldoz a szív, s kél, bolyong, száll vele még tovább-tovább a képzelet. . . . Vajjon mi hajtja a figyelmet oly édes odaadással ez életjelenségek szemléletére? Bizonyynal annak a boldog megelégedésnek jelenléte, mely a gyermeket képzeletében, az ifjút hevületében, a férfit a pálya verejtékeiben, s az öreget az emlékezet édes-bús jeleneteiben belőlről eltölti! . . . Mondjam-e, hogy a lelkésznek, ki a maga hivatali körének foglalatosságaiban mindig lelki gyönyörűséget talál — emlékezete különösen édes? Ti zordon és lázas kor fia! kik rabigába hajtjátok a földet, levegőt, állat- és embervilágot, kik vasat bányásztok azért, hogy fosztogató fegyvert kovácsoljatok belőle, aranyat azért, hogy a legvérengzőbb bálványképet állítsátok magatoknak föl: ti bizonyynal nem érzitek a lelki átengedés ez édességét!? A ti önzéstek nem talál semmi ünneplőt, semmi felemelőt az életben!? Nem találja sehol a lelki nyugalom istenien költői bölcséletét; nem hallja soha a pihenés védpontján az égi béke-hangot!? Mondom, nektek nincs ünnepleni való semmi az élet összevisszaságában, legfőbb igy kiáltotok föl: jobb mindeneket elfelejteni!? . . . Amde — nincs

¹ Mondatott Kiss Sándor sepsiszentkirályi lelkész, háromszéki esperes papságának 40-ik évfordulóján.